

РЕШЕНИЕ

№ 26491

гр. София, 09.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 22.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев

Лилия Йорданова

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **8079** по описа за **2024** година докладвано от съдия Диана Стамболова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на К. З. Б. чрез адвокат П. К. срещу Решение №2952/ 21.06.2024г. по НАХД № 3011/2024г. на СРС, 104 състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 23-4332-032925/11.01.2024г., издадено от началник група в СДВР, отдел "ПП"-СДВР, с което на К. З. Б. е наложено административно наказание глоба в размер на 20.00 лв. на основание чл. 185 от ЗДвП за нарушение на чл. 20, ал. 1 ЗДвП и на основание чл.175 ал.1 т.5 от ЗДвП административно наказание „глоба“ в размер на 100 лв. и „лишаване от право да управлява моторно превозно средство“ за срок от два месеца за нарушение на чл.123, ал.1, т.3, б. „в“ от ЗДвП. Касаторът развива доводи, че оспореното решение е неправилно, като постановено при съществени процесуални нарушения и неспазване на материалния закон. Сочи, че ПТП изобщо не е реализирано с участието му. Моли съда да постанови решение, с което да отмени изцяло оспореното решение и да отмени наказателното постановление.

В съдебно заседание касаторът чрез процесуален представител поддържа жалбата. Ответникът - началник група към отдел "Пътна полиция" при Столична дирекция на вътрешните работи, редовно призован, не се представлява, с писмено становище оспорва касационната жалба. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба. Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възразенията на страните в производството, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1 от ЗАНН и от надлежна страна, поради което е допустима. Наведените доводи в същата представляват касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК, приложим по препращане от чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

За да постанови обжалваното решение, СРС е установил следната фактическа обстановка:

На 13.11.2023г. около 19:20 ч. в [населено място], при паркиране на [улица], К. З. Б., като управлявал л.а."Х. Е." с рег. [рег.номер на МПС] причинил ПТП, удряйки л.а."Волво В 40" с рег.№С., след което напуснал местопроизшествието.

Гореизложената фактическа обстановка СРС е установил от показанията на свидетелите С., Х. и Г., и от писмените доказателства, събрани по делото.

За да постанови оспореното решение районният съд е приел, че при съставянето на акта за установяване на административно нарушение и на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на производствените правила. Прието е също така за безспорно установено, че касаторът е осъществил състава на визираните административни нарушения, същите не съставляват маловажно нарушение по смисъла на чл.28 от ЗАНН, а наложените административни наказания са в предвидения в закона размер.

При постановяване на решението районният съд не е допуснал нарушение на закона.

Настоящата касационна инстанция намира, че макар с много оскъдни мотиви, въззивният съд е изяснил правилно фактическата обстановка, като е достигнал до законосъобразния извод за съставомерност на деянията, за които е санкциониран касатора. Обвинението е подкрепено от писмените и гласни доказателства, които са безпротиворечиви и взаимно допълващи се и установяват изложената в АУАН фактическа обстановка.

П. деяние на водача е констатирано с акт за установяване на административно нарушение, съставен от съответното материално компетентно длъжностно лице, който съобразно разпоредбата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП има отнапред придадена материална доказателствена сила относно обективизираните в него фактически констатации. Каквито и да е доказателства за нещо различно от описаното от контролния орган деяние, не се представиха в хода на съдебното производство. АУАН е официален удостоверителен документ по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК и обвързва съда с материална доказателствена сила, по отношение на така констатираните факти. Съдът намира, че касаторът с представените от него доказателства, не опровергава както формалната доказателствена сила, с която съгласно чл.189, ал. 2 от ЗАНН се ползва АУАН, така и изложените в него фактически констатации. Тезата на касатора, че изобщо не е имало ПТП между управлявания от него автомобил и този на свидетелката Г. е опровергана и от свидетелските показания на актосъставителя С. и З. Х., съставил протокол за ПТП на 13.11.2023г.

Събраните по делото доказателства не оборват констатациите в АУАН, напротив същите са последователни, логични и вътрешно непротиворечиви, като АУАН обвързва съда да приеме за доказани фактите, удостоверени в него. Въз основа на тях

може да се направи несъмнен извод относно относимата към предмета на делото фактическа обстановка. Липсват противоречия в доказателствените материали относно това, че на процесната дата Б. не е контролирал МПС, което управлява при паркиране и е допуснал ПТП, удряйки л.а. "Волво В 40" с рег. № С. – административно нарушение на чл. 20, ал. 1 от ЗДвП, както и че при наличие на разногласия относно обстоятелствата за ПТП го е напуснал, като не е уведомил службата за контрол – административно нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП.

Глобата за нарушението на чл. 20, ал. 1 от ЗДвП е наложена в размера, определен от законодателя в чл. 185 от ЗДвП, като този размер е точно фиксиран. Наказанията за извършеното нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП са предвидени в чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП и се определят кумулативно: „лишаване от право да управлява моторно превозно средство“ за срок от 1 до 6 месеца и „глоба“ от 50 до 200 лв. В случая правилно СРС е приел, че тези наказания, наложени в близки до минималния размер, са съобразени с тежестта на нарушението и вината на касатора.

С оглед горното, съдът намира, че СРС е достигнал до законосъобразен извод за съставомерност на деянията, както и че целите на наказанието по чл. 12 от ЗАНН ще бъдат постигнати с определените наказания.

По изложените съображения съдът намира, че при постановяване на обжалваното решение не са допуснати съществени нарушения на процесуални правила или на материалния закон, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото и във връзка с чл. 63д от ЗАНН, искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 100 лева съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим съгласно чл. 144 от АПК във вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ /обн., ДВ, бр. 5 от 17.01.06г./.

Водим от горното и на осн. чл. 221, ал. 2, предл. I от АПК, Административен съд София - град, XV касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2952/ 21.06.2024г. по НАХД № 3011/2024г. на СРС, 104 състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 23-4332-032925/11.01.2024г., издадено от началник група в СДВР, отдел "ПП"-СДВР. ОСЪЖДА К. З. Б., ЕГН [ЕГН] да заплати на СДВР съдебни разноски по делото в размер на 100 /сто / лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.